

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

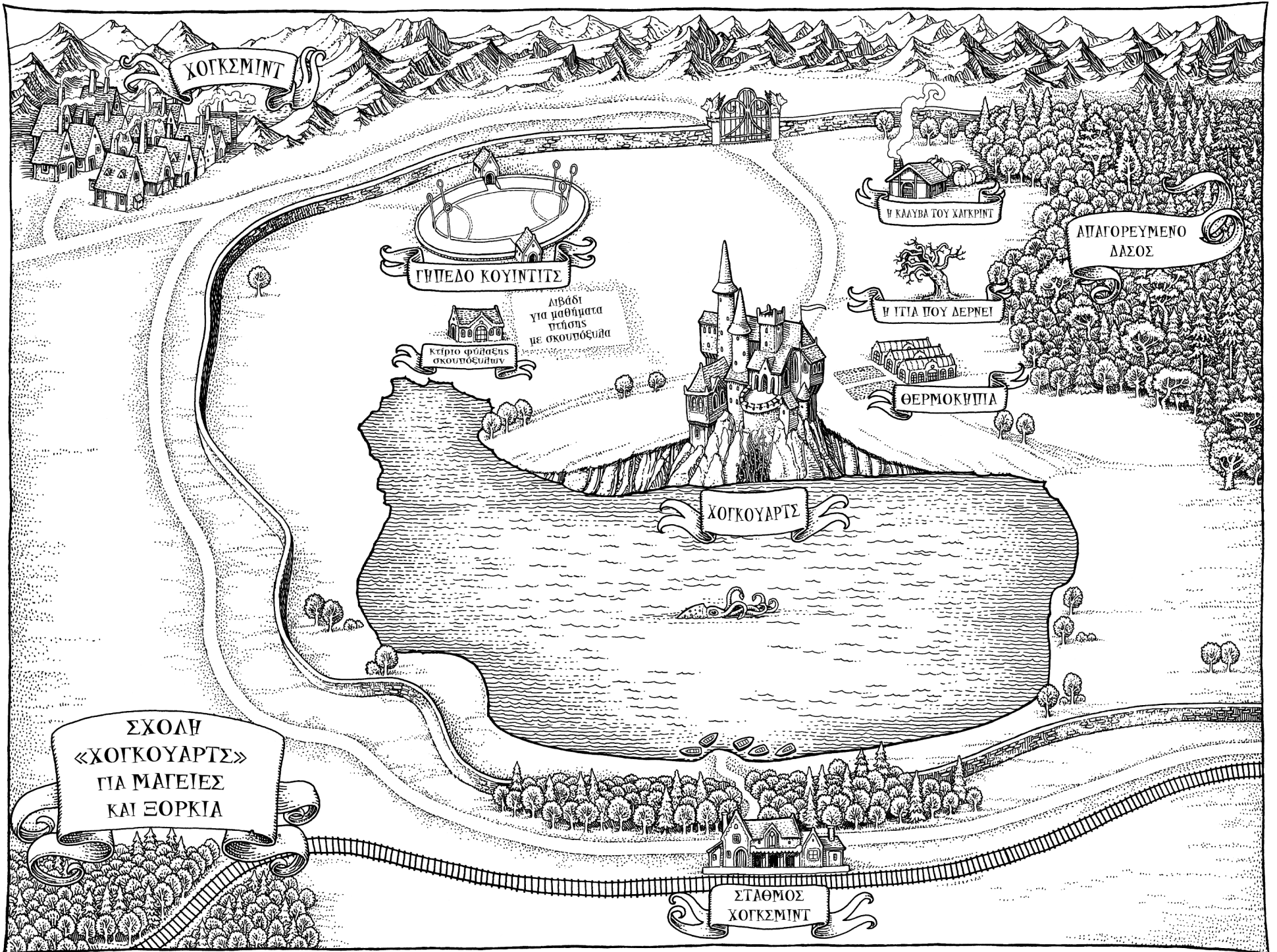
Ο Χάρι Πότερ

TM

— και οι —

Κλήροι του Θανάτου

ΧΟΓΚΣΜΙΝΤ

ΓΥΠΕΛΟ ΚΟΥΙΝΤΙΣ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟ ΔΑΣΟΣ

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΧΑΓΚΡΙΝΤ

Η ΓΙΑ ΠΟΥ ΔΕΡΝΕΙ

ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΑ

Κτίριο φύλαξης σκουπόξυλων

Λίβανι για μαθήματα πτήσης με σκουπόξυλα

ΧΟΓΚΟΥΑΡΤΣ

ΣΧΟΛΗ <<ΧΟΓΚΟΥΑΡΤΣ>> ΓΙΑ ΜΑΓΕΙΕΣ ΚΑΙ ΞΟΡΚΙΑ

ΣΤΑΘΜΟΣ ΧΟΓΚΣΜΙΝΤ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE DEATHLY HALLOWS

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 2007

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και οι Κλήροι του Θανάτου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαραντή, Ευδοξία Μπινοπούλου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Oly Moss

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© J.K. Rowling, 2007

Wizards World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

Wizards World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

Wizards World characters, names and related indicia are TM and © Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Pottermore Limited, 2015

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2007

Επετειακή έκδοση: Οκτώβριος 2018

ISBN 978-618-01-2929-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

_____ και οι _____
Κλήροι του Θανάτου

Μετάφραση: Καίτη Οικονόμου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998
μτφρ. Μάια Ρούτσου
- Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ
(σε συνεργασία με τους Τζον Τίφανι & Τζακ Θορν), 2016
μτφρ. Έφη Τσιρώνη
- ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008, νέα έκδοση 2017,
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012,
μτφρ. Έφη Τσιρώνη
- ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013,
νέα έκδοση 2017, *μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη*
- ΚΕΝΙΑΓΟΥΟΡΘΙ ΓΟΥΣΙΠ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013,
νέα έκδοση 2017, *μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη*
- ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ
– ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ, 2017,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, 2016
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- ΠΟΛΥ ΚΑΛΕΣ ΖΩΕΣ, 2018
(Ομιλία της Τζ. Κ. Ρόουλινγκ στους αποφοίτους του Χάρβαρντ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

*Η αφιέρωση
αυτού του βιβλίου
διαιρείται σε επτά μέρη:
στον Νείλ,
στην Τζέσικα,
στον Ντρίβιντ,
στον Κένζι,
στην Ντι,
στην Αν και
σ' εσένα,
αν έχεις μείνει
«κολλημένος»
με τον Χάρι
ως το τέλος.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Η επάνοδος του Άρχοντα του Σκότους.....</i>	<i>13</i>
<i>Εις μνήμην.....</i>	<i>24</i>
<i>Η αναχώρηση των Ντάρσλι.....</i>	<i>38</i>
<i>Οι επά Πότερ.....</i>	<i>49</i>
<i>Ο θάνατος του πολεμιστή.....</i>	<i>66</i>
<i>Ένα τελώνιο με πιζάμες.....</i>	<i>86</i>
<i>Η διαθήκη του Άλμπους Ντάμπλντορ.....</i>	<i>107</i>
<i>Ο γάμος.....</i>	<i>129</i>
<i>Η κρυψώνα.....</i>	<i>149</i>
<i>Η ιστορία του Κρίσερ.....</i>	<i>163</i>
<i>Η δωροδοκία.....</i>	<i>184</i>
<i>Η Μαγεία είναι Δύναμη.....</i>	<i>202</i>
<i>Η Επιτροπή Απογραφής Γεννημένων Από Μαγκλ.....</i>	<i>222</i>
<i>Ο κλέφτης.....</i>	<i>241</i>
<i>Η εκδίκηση του καλικάντζαρου.....</i>	<i>254</i>
<i>Το Γκόντρικς Χόλοου.....</i>	<i>277</i>
<i>Το μυστικό της Μπαϊλντα.....</i>	<i>293</i>
<i>Η Ζωή και τα Ψέματα του Άλμπους Ντάμπλντορ.....</i>	<i>311</i>
<i>Η ασπρένια ελαφίνα.....</i>	<i>323</i>
<i>Ξενοφίλιος Λάβγκουντ.....</i>	<i>344</i>
<i>Η Ιστορία των Τριών Αδελφών.....</i>	<i>359</i>
<i>Οι Κλήροι του Θανάτου.....</i>	<i>374</i>

<i>Μέγαρο Μαλφόι.....</i>	<i>393</i>
<i>Ο ραβδοποιός.....</i>	<i>420</i>
<i>Σελ Κότατζ.....</i>	<i>442</i>
<i>Γκρίνγκοτς.....</i>	<i>457</i>
<i>Η τελευταία κρυψώνα.....</i>	<i>479</i>
<i>Ο χαμένος καθρέφτης.....</i>	<i>488</i>
<i>Το χαμένο διάδημα.....</i>	<i>502</i>
<i>Η φυγή του Σέβερους Σνέιπ.....</i>	<i>517</i>
<i>Η μάχη του «Χόγκουαρτς».....</i>	<i>533</i>
<i>Το ραβδί από κουφοξυλιά.....</i>	<i>559</i>
<i>Η ιστορία του Πρίγκιπ.....</i>	<i>577</i>
<i>Ξανά στο Δάσος.....</i>	<i>605</i>
<i>Σταθμός του Κινγκς Κρος.....</i>	<i>617</i>
<i>Η ατέλεια του σχεδίου.....</i>	<i>633</i>
<i>Δεκαεννέα Χρόνια Μετά.....</i>	<i>657</i>

- ὦ πόνος ἐγγενής [στρ. λ.
 καὶ παράμουσος ἄτας
 αἱματόεσσα πλαγά.
 ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη·
 ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος.
- δώμασιν ἔμμοτον [ἀντ. λ. 470
 τῶνδ' ἄκος, οὐδ' ἀπ' ἄλλων
 ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν,
 δι' ὠμὰν ἔριν αἱματηράν.
 θεῶν κατὰ γᾶς ὄδ' ὕμνος.
- ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
 τῆσδε κατευχῆς πέμπετ' ἄρωγὴν
 παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκη.
- Ω! τῆς γενιάς βαθύριζο κακό,
 καὶ συμφορὰς αἰαίριασπῃ
 πληγὴ ματοβαμμένη.
 Ω! πολυστέναχτα κι ἀβάσταχτα δεινά,
 πόνε, που τελειωμό δεν ἔχεις.
- Μες στο παλάτι βρίσκεται ἡ γιαιρεία τους.
 Δε θα ἴρθῃ ἀπ' ἐξῶ κι ἀπ' τοὺς ἄλλους,
 μονάχα ἀπὸ τοὺς ἴδιους με σκληρόν
 αγώνα αἱματοράντιστο. Εἶναι τούτος
 ὁ ὕμνος μου γιὰ τοὺς θεοὺς τοῦ Ἄδῃ.
- Θεοὶ τοῦ κάτω κόσμου τρισμακάριστοι
 που ἀκούτε αὐτές τῆς προσευχῆς μας,
 στείλτε με πρόθυμη καρδιά βοήθεια
 σὲ τούτα τὰ παιδιά γιὰ νὰ νικήσουν.

Αἰσχύλος, *Χοιφόροι*
 (Μετάφραση: Τάσος Ρούσσοσ,
 Εκδ. Κάκτος, Αθήνα 1992)

Ο θάνατος δεν είναι παρά ένας διάπλους του κόσμου, όπως διασχίζουν οι φίλοι τις θάλασσες· εξακολουθούν να ζουν ο ένας μέσα στον άλλον. Γιατί είναι επιτακτική ανάγκη η παρουσία τους, το ν' αγαπούν και να βιώνουν αυτό που υπάρχει παντού. Στο θεϊκό αυτόν καθρέφτη βλέπονται πρόσωπο με πρόσωπο· και η σχέση τους είναι ελεύθερη όσο κι αγνή. Αυτή είναι η αξία των φίλων, γιατί ακόμη κι αν ειπωθεί πως πέθαναν, η φιλία κι η συντροφιά τους είναι, με την καλύτερη έννοια, πάντα παρούσα, γιατί είναι αθάνατη.

Ουίλιαμ Πεν,
Περισσότεροι Καρποί της Μοναξιάς

Η επάνοδος του Άρχοντα του Σκότους

Οι δύο άντρες εμφανίστηκαν από το πουθενά στο στενό, φεγγαρόλουστο σοκάκι, σε απόσταση λίγων μέτρων μεταξύ τους. Προς στιγμήν στάθηκαν ακίνητοι, με τα ραβδιά τους στα χέρια να σημαδεύονται κατάστηθα· κατόπιν, μόλις αναγνώρισαν ο ένας τον άλλο, έκρυσαν τα ραβδιά κάτω από τις κάπες τους και κίνησαν προς την ίδια κατεύθυνση με ταχύ βήμα.

«Τι νέα;» ρώτησε ο ψηλότερος από τους δύο.

«Τα καλύτερα», αποκρίθηκε ο Σέβερους Σνέιπ.

Στην αριστερή πλευρά του στενού δρόμου φύτρωναν άγριες χαμηλές βατομουριές ενώ στη δεξιά υψωνόταν ένας περιποιημένος θαμνοφράκτης. Καθώς οι δύο άντρες βάδισαν δίπλα δίπλα, οι μακριές κάπες ανέμιζαν γύρω απ' τους αστραγάλους τους.

«Φοβήθηκα ότι θ' αργήσω», είπε ο Γιάξλεϊ· τα σκληρά χαρακτηριστικά του τη μια φωτίζονταν και την άλλη χάνονταν στο σκοτάδι, όταν τα κλαδιά των γειτονικών δέντρων έκρυβαν το φεγγάρι. «Ήταν πιο δύσκολο απ' ό,τι περίμενα. Ελπίζω όμως να μείνει ικανοποιημένος. Εσύ είσαι σίγουρος ότι θα έχεις καλή υποδοχή;»

Ο Σνέιπ ένευσε καταφατικά, αλλά δεν μπήκε σε λεπτομέρειες. Έστριψαν δεξιά, σ' ένα φαρδύ ιδιωτικό δρόμο που οδηγούσε έξω από το σοκάκι. Στο ίδιο σημείο έστριβε κι ο ψηλός θαμνοφράκτης, ο οποίος προχωρούσε και χανόταν πίσω από μια επιβλητική πύλη με σιδερένιες καγκελόπορτες που έκλειναν το δρόμο των δύο αντρών. Κανένας τους δεν έκοψε το βήμα του· σήκωσαν αμίλητοι τα αριστερά τους χέρια σαν σε χαιρετισμό και πέρασαν μέσα από τα μαύρα σίδερα λες και ήταν άυλα.

Οι φράχτες από ελατόξυλο απορροφούσαν τον ήχο από τα βήματα των δύο αντρών. Από κάπου στα δεξιά τους ακούστηκε ένα θρόισμα. Ο Γιάξλεϊ σήκωσε πάλι το ραβδί του, σημαδεύοντας πάνω από το κεφάλι του συντρόφου του, αλλά αποδείχτηκε πως η πηγή του θορύβου δεν ήταν παρά ένα κατάλευκο παγόνι που βάδιζε κμαρωτά πάνω στο θαμνοφράχτη.

«Πάντα καλοπερασάκις ο Λούσιους. Άκου παγόνια...!» κάχχασε ο Γιάξλεϊ, καθώς έκρυβε το ραβδί κάτω από την κάπα του.

Μια πανέμορφη έπαυλη ξεπρόβαλε μέσα απ' το σκοτάδι στο τέρμα της ευθείας· τα παράθυρα του ισογείου με τα ρομβοειδή τζάμια ήταν ολόφωτα. Κάπου στο σκοτεινό κήπο πίσω από το θαμνοφράχτη ερχόταν ο κελαρυστός ήχος από ένα σιντριβάνι. Χαλίκια κριπσάνιζαν κάτω από τα πέλματά τους, καθώς ο Σνέιπ και ο Γιάξλεϊ κατευθύνονταν βιασικά στην εξώπορτα, που άνοιξε από μέσα μόλις πλησίασαν, αν και δεν εμφανίστηκε κανείς.

Το χολ της εισόδου ήταν τεράστιο, με διακριτικό φωτισμό και πολυτελή διακόσμηση, ενώ ένα εκπληκτικό χαλί κάλυπτε σχεδόν όλο το πέτρινο δάπεδο. Στους τοίχους, τα μάτια των πορτρέτων με τα πελιδνά πρόσωπα ακολούθησαν τον Σνέιπ και τον Γιάξλεϊ καθώς περνούσαν. Οι δυο άντρες σταμάτησαν μπροστά σε μια βαριά ξύλινη πόρτα που οδηγούσε στο διπλανό δωμάτιο. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου δίστασαν κι ύστερα ο Σνέιπ γύρισε το μπρούντζινο πόμολο.

Η σάλα ήταν γεμάτη σιωπηλούς ανθρώπους που κάθονταν γύρω από ένα μακρύ σκαλιστό τραπέζι. Τα κανονικά έπιπλα του δωματίου είχαν τραβηχτεί πρόχειρα δίπλα στους τοίχους. Το χώρο φώτιζε μια μεγάλη φωτιά σ' ένα ωραίο μαρμάρينو τζάκι, πάνω από το οποίο κρεμόταν ένας επίχρυσος καθρέφτης. Ο Σνέιπ και ο Γιάξλεϊ κοντοστάθηκαν για λίγο στο κατώφλι. Καθώς τα μάτια τους συνήθιζαν στο μισόφωτο, στράφηκαν στο πιο εντυπωσιακό στοιχείο της σκηνής: μια φαινομενικά αναίσθητη ανθρώπινη φιγούρα κρεμόταν ανάποδα πάνω απ' το τραπέζι και περιστρεφόταν αργά σαν να αιωρούνταν, δεμένη από κάποιο αόρατο σχοινί, ενώ συνάμα η σιλουέτα της αντιφέγγιζε στον καθρέφτη και στη γυμνή λουστραρισμένη επιφάνεια του τραπεζιού. Κανένας από όσους κάθονταν γύρω από αυτό το μοναδικό θέαμα δεν κοιτούσε, εκτός από ένα χλομό νεαρό που

βρισκόταν ακριβώς από κάτω. Κάθε τόσο σήκωνε τα μάτια του σαν να μην μπορούσε να τα αποτρέψει απ' αυτό.

«Γιάξλει, Σνέιπ», ακούστηκε μια δυνατή καθαρή φωνή απ' την κορφή του τραpezιού. «Λίγο ακόμη και θ' αργούσατε». Αυτός που μίλησε καθόταν ακριβώς μπροστά από το τζάκι, έτσι που οι νεοφερμένοι δε διέκριναν στην αρχή παρά μόνο το περίγραμμα της σιλουέτας του. Ωστόσο, καθώς πλησίαζαν, το πρόσωπό του έλαμψε στο μισόφωτο, άτριχο, φιδίσιο, με σχισμές αντί για ρουθούνια κι αστραφτερά κατακόκκινα μάτια με κάθετες κόρες. Ήταν τόσο ωχρός που εξέπεμπε, θαρρείς, μια μαργαριπαρένια λάμψη. «Σέβερους, εδώ», πρόσταξε ο Βόλντεμορτ δείχνοντας την καρέκλα στα δεξιά του. «Γιάξλει, δίπλα στον Ντολόχοβ».

Οι δύο άντρες κάθισαν εκεί όπου τους υπέδειξε. Τα περισσότερα μάτια στο τραπέζι καρφώθηκαν στον Σνέιπ και ήταν αυτός στον οποίο απευθύνθηκε πρώτα ο Βόλντεμορτ.

«Λοιπόν;»

«Άρχοντά μου, το Τάγμα του Φοίνικα σκοπεύει να μετακινήσει τον Χάρι Πότερ από το τωρινό του κρησφύγετο το ερχόμενο Σάββατο, μόλις νυχτώσει».

Το ενδιαφέρον των παριστάμενων κορυφώθηκε· κάποιοι σφίχτηκαν κι άλλοι ανασάλεψαν νευρικά, αλλά όλοι είχαν καρφωμένο το βλέμμα τους στον Σνέιπ και τον Βόλντεμορτ.

«Το Σάββατο... μόλις νυχτώσει», επανέλαβε ο Βόλντεμορτ. Τα κόκκινα μάτια του καρφώθηκαν στα μαύρα του Σνέιπ με τέτοια ένταση που ορισμένοι από τους παριστάμενους γύρισαν από την άλλη, προφανώς γιατί φοβήθηκαν ότι αυτό το φλογερό βλέμμα θα τους τσουρουφλίσει. Ο Σνέιπ όμως το ανταπέδωσε ατάραχος και λίγες στιγμές αργότερα το στόμα του Βόλντεμορτ, άσαρκο, χωρίς χείλια, ανασπώθηκε στις άκρες από κάτι σαν χαμόγελο.

«Ωραία, πολύ ωραία. Και η πληροφορία αυτή προέρχεται...»

«Από την πηγή που συζητήσαμε», απάντησε ο Σνέιπ.

«Άρχοντά μου...» Ο Γιάξλει είχε σκύψει στο μακρύ τραπέζι για να δει καλύτερα τον Βόλντεμορτ και τον Σνέιπ. Όλα τα κεφάλια στράφηκαν προς το μέρος του. «Άρχοντά μου, άλλα έχω ακούσει εγώ». Ο Γιάξλει περίμενε, αλλά ο Βόλντεμορτ δεν έβγαλε λέξη, κι έτσι συνέχισε: «Κάποια στιγμή ξέφυγε του Ντάουλις, του χρυσού-

χου, ότι ο Πότερ θα μετακινηθεί τη νύχτα της τριακοστής του μηνός, την παραμονή που κλείνει τα δεκαεπτά του χρόνια».

Ο Σνέιπ χαμογέλασε. «Οι πηγές μου μου λένε ότι υπάρχει σχέδιο ν' αφήσουν παραπλανητικά ίχνη· και είναι λογικό. Σίγουρα έχουν κάνει στον Ντάουλις το ξόρκι που προκαλεί πνευματική σύγχυση. Δε θα είναι η πρώτη φορά, όλοι ξέρουν πως είναι επιδεικτικός».

«Σε διαβεβαιώνω, άρχοντά μου, ο Ντάουλις έδειχνε πολύ σίγουρος», επέμεινε ο Γιάξλει.

«Αν βρισκόταν υπό την επήρεια του ξορκιού, και βέβαια ήταν σίγουρος», πήρε πάλι το λόγο ο Σνέιπ. «Κι εγώ διαβεβαιώνω εσένα, Γιάξλει, ότι το Γραφείο Χρυσούχων δε θα αναλάβει πια κανένα ρόλο στην προστασία του Χάρι Πότερ. Το Τάγμα πιστεύει πως έχουμε διεισδύσει στο Υπουργείο».

«Να λοιπόν που σκέφτηκε και κάτι σωστό το Τάγμα, ε;» είπε ένας άντρας που καθόταν οκλαδόν σε μικρή απόσταση από τον Γιάξλει· γέλασε ασθματικά και κάποιοι τον μιμήθηκαν.

Ο Βόλντεμορτ δε γέλασε. Σήκωσε ψηλά το βλέμμα του, στο σώμα που περιστρεφόταν πάνω απ' τα κεφάλια τους, και το κοίταξε χαμένος, θαρρείς, στις σκέψεις του.

«Άρχοντά μου», συνέχισε ο Γιάξλει, «ο Ντάουλις πιστεύει ότι θα χρησιμοποιηθεί μια ολόκληρη μονάδα χρυσούχων για τη μεταφορά του μικρού...»

Ο Βόλντεμορτ σήκωσε το μακρύ λευκό χέρι του και ο Γιάξλει σώπασε αμέσως, κοπάζοντας χολωμένος τον Βόλντεμορτ που στράφηκε στον Σνέιπ. «Ποιο θα είναι το επόμενο κρησφύγετο του μικρού;»

«Η κατοικία ενός μέλους του Τάγματος», αποκρίθηκε ο Σνέιπ. «Σύμφωνα με την πηγή μου, το σπίτι αυτό έχει ενισχυθεί με όλα τα μέσα προστασίας που μπορούν να προσφέρουν το Τάγμα και το Υπουργείο. Νομίζω ότι, αν καταφέρει να φτάσει εκεί, άρχοντά μου, θα έχουμε μηδαμινές ελπίδες να τον πιάσουμε, εκτός φυσικά αν πέσει στα χέρια μας το Υπουργείο πριν από το ερχόμενο Σάββατο, οπότε θα μας δοθεί η δυνατότητα να ανακαλύψουμε και να λύσουμε αρκετά προστατευτικά ξόρκια ώστε να μπορέσουμε να σπάσουμε και τα υπόλοιπα».

«Λοιπόν, Γιάξλει;» φώναξε ο Βόλντεμορτ στο βάθος του τραπε-

ζιού, ενώ η φωτιά έδινε μια παράξενη γυαλάδα στα κατακόκκινα μάτια του. «Θα έχει πέσει το Υπουργείο μέχρι το επόμενο Σάββατο;»

Όλα τα κεφάλια γύρισαν πάλι.

Ο Γιάξλεϊ σύλωσε τους ώμους του. «Έχω καλά νέα, άρχοντά μου, γι' αυτό το θέμα. Κατάφερα — με τεράστιες δυσκολίες και προσπάθειες — να κάνω την εξουσιαστική κατάρα στον Πίο Θίκνες».

Πολλοί από αυτούς που κάθονταν γύρω από τον Γιάξλεϊ έδειξαν να εντυπωσιάζονται. Ο Ντολόκοβ, ένας άντρας με μακρύ χλομό πρόσωπο, τον χτύπησε στην πλάτη.

«Είναι μια αρχή», σχολίασε ο Βόλντεμορτ. «Αλλά ο Θίκνες είναι μόνο ένας. Ο Σκρίμτζεουρ πρέπει να περιστοιχίζεται από δικούς μας ανθρώπους προτού δράσω. Μια αποτυχημένη απόπειρα κατά της ζωής του υπουργού θα μου κοστίζει πολύτιμο έδαφος».

«Ναι, άρχοντά μου, είναι γεγονός, αλλά, όπως ξέρεις, ο Πίος Θίκνες, ως επικεφαλής του Τμήματος Επιβολής του Μαγικού Νόμου, έχει τακτική επαφή όχι μόνο με τον ίδιο τον υπουργό αλλά και με τους επικεφαλής όλων των άλλων τμημάτων του Υπουργείου. Πιστεύω πως θα είναι εύκολο, τώρα που έχουμε υπό τον έλεγχό μας έναν τόσο υψηλά ιστάμενο, να υποτάξουμε και τους υπόλοιπους ώστε να συνεργαστούν όλοι μαζί για να ρίξουν τον Σκρίμτζεουρ».

«Αρκεί να μην ανακαλύψουν το φίλο μας τον Θίκνες προτού μεταστρέψει τους υπόλοιπους», παρατήρησε ο Βόλντεμορτ. «Σε κάθε περίπτωση, είναι απίθανο να γίνει δικό μου το Υπουργείο πριν από το επόμενο Σάββατο. Αν δεν μπορούμε ν' αγγίξουμε τον μικρό στον προορισμό του, τότε θα πρέπει να γίνει προτού ταξιδέψει».

«Εδώ έχουμε το πλεονέκτημα, άρχοντά μου», παρενέβη ο Γιάξλεϊ, που ήταν αποφασισμένος να κερδίσει την επιδοκιμασία του. «Έχουμε τοποθετήσει ήδη αρκετούς δικούς μας στο Τμήμα Μαγικών Μεταφορών. Αν διακτινιστεί ο Πότερ ή χρησιμοποιήσει το Δίκτυο Μαγικής Ροής, θα το μάθουμε αμέσως».

«Δε θα κάνει τίποτε από τα δύο», απάντησε ο Σνέιπ. «Το Τάγμα έχει αποκλείσει κάθε μορφής μεταφορά που ελέγχεται ή ρυθμίζεται από το Υπουργείο· είναι καχύποπτοι με στιδήποτε αφορά το συγκεκριμένο χώρο».

«Τόσο το καλύτερο», ακούστηκε ο Βόλντεμορτ. «Θ' αναγκαστεί

να βγει στ' ανοιχτά κι έτσι θα τον πιάσουμε πολύ πιο εύκολα». Κοίταξε ξανά το σώμα που περιστρεφόταν αργά. «Θ' ασχοληθώ μαζί του εγώ προσωπικά», πρόσθεσε. «Έχουν γίνει πολλά λάθη σε ό,τι αφορά τον Χάρι Πότερ. Μερικά από αυτά ήταν δικά μου. Το ότι ζει ο Πότερ οφείλεται περισσότερο στις αστοχίες μου παρά στις επιτυχίες του». Όσοι κάθονταν γύρω από το τραπέζι, όλοι ανεξαιρέτως, κοίταξαν τον Βόλντεμορτ φοβισμένοι, σαν να περίμεναν ότι θα τους χρεώσει το ότι ήταν ζωντανός ο Χάρι Πότερ. Ωστόσο, ο Βόλντεμορτ απευθυνόταν περισσότερο στον εαυτό του παρά σ' εκείνους, κοιτάζοντας πάντα το αναίσθητο σώμα που κρεμόταν από πάνω του. «Ήμουν απρόσεκτος, με αποτέλεσμα να χάσω την εύνοια της τύχης και να μην εκμεταλλευτώ τις ευκαιρίες, παράγοντες που καταστρέφουν όλα τα σχέδια εκτός από τα πιο καλοστημένα. Πήρα όμως το μάθημά μου. Κατάλαβα κάποια πράγματα που δεν τα είχα κατανοήσει πριν. Πρέπει να είμαι εγώ αυτός που θα σκοτώσει τον Χάρι Πότερ, κι αυτό θα κάνω».

Σαν σε απόκριση σ' αυτά τα λόγια, ακούστηκε αίφνης μια κραυγή, μια ανατριχιαστική μακρόσυρτη κραυγή απόγνωσης και πόνου. Πολλοί από τους παριστάμενους χαμήλωσαν ξαφνιασμένοι το βλέμμα τους, γιατί ήταν λες και ήρθε ο θόρυβος κάτω από τα πόδια τους.

«Ποντικοουρά», πρόφερε ο Βόλντεμορτ, χωρίς ν' αλλάξει τον ήρεμο στοχαστικό τόνο του και δίχως να τραβήξει το βλέμμα του από το περιστρεφόμενο σώμα, «δε σου έχω πει να κρατάς ήσυχο τον κρατούμενό μας;»

«Ε... ναι... άρχοντά μου», κοντανάσανε ένας μικροκαμωμένος άντρας στη μέση του τραπεζιού, που καθόταν τόσο βαθιά στην καρέκλα του ώστε νόμιζες, με την πρώτη ματιά, πως ήταν άδεια. Την επόμενη στιγμή πετάχτηκε από τη θέση του και βγήκε βιαστικά από τη σάλα, αφήνοντας πίσω του μια παράξενη ασημιά μαρμαρυγή.

«Όπως έλεγα», συνέχισε ο Βόλντεμορτ, κοιτάζοντας πάλι τα τραβηγμένα πρόσωπα των οπαδών του, «τώρα ξέρω καλύτερα. Θα χρειαστεί, για παράδειγμα, να δανειστώ το ραβδί κάποιου από σας προτού πάω να σκοτώσω τον Χάρι Πότερ».

Στα πρόσωπα γύρω του αποτυπώθηκε μια έκφραση βαθιάς κατάπληξης· ήταν σαν να είχε ανακοινώσει πως ήθελε να δανειστεί το μπράτσο τους.

«Κανείς εθελοντής;» ρώτησε ο Βόλντεμορτ. «Για να δούμε... Λούσιους, δε βλέπω το λόγο να κρατήσεις το ραβδί σου».

Ο Λούσιους Μαλφόι ανάβλεψε απότομα. Το δέρμα του ήταν κιτρινωπό σαν κερί στην ανταύγεια της φωπιάς και τα μάτια του βουλιαγμένα στις κόγχες τους κι ανταριασμένα. Όταν μίλησε, η φωνή του ήχησε βραχνή: «Άρχοντά μου;»

«Το ραβδί σου, Λούσιους. Ζήτησα το ραβδί σου».

«Μα...»

Ο Μαλφόι κοίταξε τη γυναίκα του, που καθόταν δίπλα του. Είχε καρφωμένο το βλέμμα της ίσια μπροστά, κατάχλομη όπως εκείνος, με τα ξανθά της μαλλιά ελεύθερα στην πλάτη της· ωστόσο τα λεπτά της δάχτυλα έσφιξαν φευγαλέα τον καρπό του κάτω από το τραπέζι. Στο άγγιγμά της ο Μαλφόι έχωσε το χέρι του στο μανδύα του, έβγαλε το ραβδί και το έστειλε, χέρι με χέρι, στον Βόλντεμορτ, που το κράτησε μπροστά στα κόκκινα μάτια του και το περιεργάστηκε προσεκτικά.

«Από τι είναι;»

«Από φτελιά, άρχοντά μου», ψιθύρισε ο Μαλφόι.

«Κι η καρδιά;»

«Από δράκο — χορδή καρδιάς δράκου».

«Ωραία», επιδοκίμασε ο Βόλντεμορτ. Έβγαλε το δικό του ραβδί και συνέκρινε το μήκος τους.

Ο Λούσιους Μαλφόι έκανε μία ασυναίσθητη κίνηση· για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου φάνηκε ότι περίμενε να πάρει το ραβδί του Βόλντεμορτ σε αντάλλαγμα για το δικό του. Η κίνησή του δε διέφυγε του Βόλντεμορτ, και τα μάτια του στρογγύλεψαν μοχθηρά.

«Να σου δώσω το ραβδί μου, Λούσιους; Το δικό μου ραβδί;» ρώτησε απειλητικά. Κάποιοι χαχάνισαν. «Σου έδωσα την ελευθερία σου, Λούσιους, δε σου αρκεί αυτό;» συνέχισε ο Βόλντεμορτ. «Μα έχω προσέξει ότι εσύ κι η οικογένειά σου δεν είστε και τόσο χαρούμενοι τώρα τελευταία... Για ποιο λόγο σάς δυσαρεστεί η παρουσία μου στο σπίτι σας, Λούσιους;»

«Για κανέναν... για κανέναν, άρχοντά μου!»

«Τι ψέμα, Λούσιους...»

Η χαμηλή φωνή συνέχισε ν' ακούγεται σαν συριγμός ακόμη κι όταν σταμάτησε να κινείται το απαίσιο στόμα. Καθώς το σφύριγμα

δυνάμωνε, κάποιοι μάγοι συγκράτησαν με κόπο το ρίγος τους· κάτι βαρύ σερνόταν στο δάπεδο κάτω από το τραπέζι.

Ένα τεράστιο φίδι εμφανίστηκε και άρχισε να σκαρφαλώνει αργά στην καρέκλα του Βόλντεμορτ. Ανέβαινε, ανέβαινε ατελείωτο, ώσπου ήρθε και κάθισε στους ώμους του Βόλντεμορτ· ο λαιμός του ήταν χοντρός σαν ανθρώπινος μηρός· τα μάτια, με τις κόρες σαν κάθετες σχισμές, γυάλινα. Ο Βόλντεμορτ χάιδεψε αφηρημένα το φίδι με τα μακριά λεπτά του δάκτυλα, χωρίς να τραβήξει το βλέμμα του από τον Λούσιους Μαλφόι.

«Γιατί δείχνουν οι Μαλφόι τόσο δυστυχημένοι από τη μοίρα τους; Δεν είναι η επιστροφή μου, η ανάκτηση της δύναμής μου, αυτό που ισχυρίζονταν πως επιθυμούσαν όλα αυτά τα χρόνια;»

«Φυσικά, άρχοντά μου», βιάστηκε να απαντήσει ο Λούσιους Μαλφόι. Σφούγγισε τον ιδρώτα από το πάνω χείλος του με χέρι που έτρεμε. «Το επιθυμούσαμε... και το επιθυμούμε».

Η γυναίκα του, σ' αριστερά του, έγνεψε αλλόκοτα, άκαμπτα, τραβώντας τα μάτια της από τον Βόλντεμορτ και το φίδι. Στα δεξιά του, ο γιος του ο Ντράκο, που κοιτούσε το ανάποδα κρεμασμένο σώμα, έριξε ένα φοβισμένο φευγαλέο βλέμμα στον Βόλντεμορτ, αποφεύγοντας να διασταυρωθούν οι ματιές τους.

«Άρχοντά μου», είπε μια μελαχρινή γυναίκα από τη μέση του τραπέζιού, με φωνή πνιχτή από συγκίνηση, «είναι τιμή μας που βρίσκεσαι εδώ, στο πατρικό μας σπίτι. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευχαρίστηση».

Καθόταν δίπλα στην αδελφή της κι ήταν τόσο διαφορετική στην εμφάνιση, με τα μαύρα μαλλιά της και τα μάτια με τα βαριά βλέφαρα, όσο και στη στάση και τη συμπεριφορά της· ενώ η Ναρκίσα καθόταν αλύγιστη κι ανέκφραστη, η Μπέλατριξ ήταν σκυμμένη προς τον Βόλντεμορτ γιατί η λαχτάρα της να είναι κοντά του δεν μπορούσε να εκφραστεί μόνο με λόγια.

«Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευχαρίστηση», επανέλαβε ο Βόλντεμορτ, γέρνοντας στο πλάι το κεφάλι του καθώς περιεργαζόταν την Μπέλατριξ. «Αυτό έχει μεγάλη αξία από τα χείλη σου, Μπέλατριξ».

Το πρόσωπο της γυναίκας κοκκίνισε· τα μάτια της δάκρυσαν από χαρά. «Δε λέω παρά την αλήθεια, άρχοντά μου!»

«Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευχαρίστηση... ακόμη και σε σύγκριση

με το ευτυχές γεγονός που, όπως ακούω, συνέβη αυτή την εβδομάδα στην οικογένειά σας;»

Τον κοίταξε με χείλη μισάνοιχτα, εμφανώς απορημένη. «Δεν καταλαβαίνω, άρχοντά μου».

«Εννοώ την ανιψιά σου, Μπέλατριξ. Και δική σας, Λούσιους και Ναρκίσα. Που μόλις παντρεύτηκε το λυκάνθρωπο, τον Ρέμους Λούπιν. Πόσο θα πρέπει να καμαρώνετε!»

Ειρωνικά γέλια ακούστηκαν από τους υπόλοιπους. Πολλοί έσκυψαν μπροστά για να ανταλλάξουν χαιρέκακα βλέμματα και μερικοί χτύπησαν τη γροθιά τους στο τραπέζι. Το μεγάλο φίδι, ενοχλημένο από τη φασαρία, άνοιξε το στόμα του και σφύριξε θυμωμένο, μα οι Θανατοφάγοι δεν το άκουσαν, τόσο πολύ χείρονταν για τον εξευτελισμό της Μπέλατριξ και του Μαλφόι. Το πρόσωπο της Μπέλατριξ, που πριν από λίγες στιγμές έλαμπε από ευτυχία, τώρα ήταν διάσπαρτο από ένα άσχημο κόκκινο χρώμα.

«Δεν είναι ανιψιά μας, αφέντη μου», αναφώνησε μέσα στη γενική θυμηδία. «Εμείς — η Ναρκίσα κι εγώ — δεν έχουμε ξαναδεί την αδελφή μας από τότε που παντρεύτηκε το λασποάιματο. Δεν έχουμε καμιά σχέση μ' αυτό το βρομόπαιδο ούτε με το τέρας που παντρεύτηκε».

«Εσύ τι λες, Ντράκο;» ρώτησε ο Βόλντεμορτ και μολονότι η φωνή του ήταν σιγανή, ακούστηκε καθαρά μες στα σφυρίγματα και τις κοροϊδίες. «Θα φυλάς τα κουτάβια τους;»

Τα γέλια δυνάμωσαν. Ο Ντράκο Μαλφόι κοίταξε έντρομος τον πατέρα του, που είχε χαμηλωμένο το βλέμμα του, κι ύστερα τα μάτια του διασταυρώθηκαν με της μητέρας του. Εκείνη έγνεψε ότι μ' ένα ανεπαίσθητο κούνημα του κεφαλιού της και στη συνέχεια κάρφωσε ξανά το ανέκφραστο βλέμμα της στον απέναντι τοίχο.

«Αρκετά», μίλησε ο Βόλντεμορτ, καίδευοντας το θυμωμένο φίδι. «Αρκετά». Τα γέλια κόπηκαν με το μαχαίρι. «Πολλά απ' τα παλαιότερα οικογενειακά δέντρα νοσούν με το πέρασμα του χρόνου», συμπλήρωσε, ενώ η Μπέλατριξ τον κοιπούσε ικετευτικά και με κομμένη την ανάσα. «Κι εσείς πρέπει να κλαδέψετε το δικό σας για να διατηρηθεί υγιές, σωστά; Να κόψετε εκείνα τα κλαδιά που απειλούν την υγεία του υπόλοιπου δέντρου».

«Ναι, άρχοντά μου», ψιθύρισε η Μπέλατριξ και τα μάτια της

πλημμύρισαν ξανά με δάκρυα ευγνωμοσύνης. «Σε πρώτη ευκαιρία!»
 «Έτσι θα γίνει», κατένευσε ο Βόλντεμορτ. «Και όπως στην οικογένειά σας, έτσι και στον υπόλοιπο κόσμο... Θα αφαιρέσουμε το καρκίνωμα που μας μολύνει, μέχρι να μείνουν μόνο αυτοί που έχουν γνήσιο, ανόθευτο αίμα...»

Ο Βόλντεμορτ σήκωσε το ραβδί του Λούσιους Μαλφόι και σημάδεψε μ' ένα ανάλαφρο τίναγμα το σώμα που περιστρεφόταν αργά, κρεμασμένο πάνω απ' το τραπέζι. Η φιγούρα ζωντάνευσε μ' ένα βογκητό κι άρχισε να παλεύει με αόρατα δεσμά.

«Αναγνωρίζεις την καλεσμένη μας, Σέβερους;» ρώτησε ο Βόλντεμορτ.

Ο Σνέιπ ύψωσε το βλέμμα του στο ανάποδα κρεμασμένο πρόσωπο. Τώρα όλοι οι Θανατοφάγοι κοιπούσαν την αιχμάλωτη σαν να τους είχε δοθεί άδεια να φανερώσουν την περιέργειά τους. Καθώς στρεφόταν προς τη φωτιά, η γυναίκα ψέλλισε με ραγισμένη, πανικόβλητη φωνή: «Σέβερους! Βοήθεια!»

«Α... βέβαια», απάντησε ο Σνέιπ, καθώς η αιχμάλωτη ξαναγύριζε αργά προς την άλλη πλευρά.

«Κι εσύ, Ντράκο;» ρώτησε ο Βόλντεμορτ, καϊδεύοντας τη μουσούδα του φιδιού με το ελεύθερο χέρι του.

Ο Ντράκο έγνεψε όχι μ' ένα νευρικό κούνημα του κεφαλιού του. Τώρα που η γυναίκα είχε ξυπνήσει, του ήταν αδύνατον να την κοιτάξει.

«Μα δε θα επέλεγες ποτέ το μάθημά της», συμπλήρωσε ο Βόλντεμορτ. «Για όσους δεν την ξέρετε, απόψε έχουμε κοντά μας την Τσάριτι Μπέρμπαττ που, μέχρι πρόσφατα, δίδασκε στη Σχολή “Χόγκουαρτς” για Μαγείες και Ξόρκια». Στο τραπέζι επικράτησε ένα μικρό σούσουρο, ως δείγμα αναγνώρισης. Μια εύσωμη σκυφτή γυναίκα με μυτερά δόντια κακάρισε. «Ναι... η καθηγήτρια Μπέρμπαττ δίδασκε στα παιδιά των μάγων σχετικά με τους Μαγκλ... ότι δεν είναι και τόσο διαφορετικοί από εμάς...»

Ένας Θανατοφάγος έφτυσε στο δάπεδο. Η Τσάριτι Μπέρμπαττ, καθώς περιστρεφόταν, βρέθηκε πάλι να κοιτάζει τον Σνέιπ. «Σέβερους... σε παρακαλώ... σε παρακαλώ...»

«Σιωπή», έκανε ο Βόλντεμορτ μ' άλλο ένα τίναγμα του ραβδιού του Μαλφόι, και η Τσάριτι σώπασε σαν να την είχαν φιμώσει. «Και

καθώς δεν της αρκούσε που διέφθειρε και δηλητηρίαζε τα μυαλά των παιδιών μας, την περασμένη εβδομάδα η καθηγήτρια Μπέρμπατς δημοσίευσε στον *Ημερήσιο Προφήτη* μια φλογερή συνηγορία για τους λασποαίματους. Οι μάγοι, λέει, πρέπει να αποδεχτούν αυτούς τους κλέφτες των γνώσεων και της μαγείας μας. Η εξάλειψη των καθαρόαιμων, λέει η καθηγήτρια Μπέρμπατς, είναι ένα λίαν επιθυμητό γεγονός... αν ήταν στο χέρι της, θα μας έβαζε να ζευγαρώσουμε όλοι με λασποαίματους... και με λυκάνθρωπους, το δίκως άλλο...»

Αυτή τη φορά δε γέλασε κανείς. Ο θυμός κι η περιφρόνηση στη φωνή του Βόλντεμορτ ήταν ολοφάνερα. Η Τσάρπι Μπέρμπατς, καθώς περιστρεφόταν, βρέθηκε για τρίτη φορά απέναντι στον Σνέιπ. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της στα μαλλιά της. Ο Σνέιπ ανταπέδωσε με τη μεγαλύτερη απάθεια το βλέμμα της μέχρι που το πρόσωπό της γύρισε από την άλλη.

«Αβάντα Κεντάβρα».

Μια πράσινη λάμψη φώτισε και την τελευταία γωνιά της σάλας. Η Τσάρπι σωριάστηκε με πάταγο στο τραπέζι, που τρανιάχτηκε κι έτριξε. Πολλοί Θανατοφάγοι τραβήχτηκαν απότομα πίσω στις καρέκλες τους. Ο Ντράκο έπεσε από τη δική του στο πάτωμα.

«Το φαγητό σου, Ναγκίνι», είπε απαλά ο Βόλντεμορτ, και το μεγάλο φίδι αναδεύτηκε και γλίστρησε από τους ώμους του στο λουστραρισμένο ξύλο.

Καθώς σκαρφαλώνει στο πλαϊνό καλάθι της μοτοσικλέτας του Χάγκριντ και πετάει στον ουρανό, αφήνοντας πίσω του για τελευταία φορά την οδό Πριβέτ, ο Χάρι Πότερ ξέρει ότι ο λόρδος Βόλντεμορτ και οι Θανατοφάγοι θα τον κυνηγήσουν ανελέητα. Το προστατευτικό ξόρκι που κρατούσε ασφαλή τον Χάρι ως τώρα έχει σπάσει, αλλά το αγόρι δεν μπορεί να συνεχίσει να κρύβεται. Ο Αρχοντας του Σκότους εμπνέει φόβο σε όλους όσους ο Χάρι αγαπά, και για να τον σταματήσει θα πρέπει να βρει και να καταστρέψει τους Πεμπτουσιωτές που έχουν απομείνει. Η τελική μάχη είναι προ των πυλών. Ο Χάρι πρέπει να υψώσει το ανάστημά του και να αντιμετωπίσει τον εχθρό του...

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2929-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22482